

Arrest

nr. 183 316 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De bestreden beslissing betreft een asielzoeker aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, Italië. Aldus werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.”

2. Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat de asielaanvraag van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, niet in overweging wordt genomen tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat (i) verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië, (ii) uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij het slachtoffer van geweld werd omwille van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging noch dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Italiaanse overheden, (iii) verzoekers fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, (iv) er verschillende mogelijkheden zijn om zich te vestigen in België als vreemdeling die reeds de vluchtelingenstatus bekomen heeft in een andere EU-lidstaat, (v) er voor het overige geen concrete elementen zijn waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, opwerpen van theoretische beschouwingen en het tegenspreken van de gedane vaststellingen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker voorhoudt dat Italië haar verplichtingen zoals opgetekend in de verdrag van Genève en de Kwalificatierichtlijn niet heeft nagekomen (zij verwijst naar de artikelen in verband met gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen), stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker, zoals ook op correcte wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkens zijn verklaringen in Italië het recht had om te werken en er ook effectief een aantal dagen heeft gewerkt, dat hij in Italië onder meer een verblijfskaart, een reisdocument, een identiteitskaart en een gezondheidskaart verkreeg, dat hij in Italië een ziekteverzekering kreeg en tevens toegang had tot gratis medische zorgen (gehoor 15 juli 2015, 5, 7, 12, 14). Dat verzoeker moest betalen voor zijn medicamenten bij de apotheek, houdt, in tegenstelling tot wat hij pretendeert, geen gebrek aan toegang tot passende gezondheidszorg in. Ook Italiaanse onderdanen dienen zelf hun medicamenten te bekostigen. De stelling van verzoeker dat hij nooit toegang heeft gekregen tot taallessen, geen begeleiding kreeg bij het vinden van een nieuwe woning en op straat werd gezet, wordt niet gestaafd.

Verder wijst de Raad er op dat in het licht van het gegeven dat Italië, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, er vanuit kan worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Italië, dat de bescherming die de Italiaanse Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Verzoeker brengt voorts geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Italië geweigerd zou worden en toont evenmin aan in Italië persoonlijke problemen te hebben gekend. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter van socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij als erkend vluchteling in Italië geen beroep kan doen op de hem toegekende rechten en voordelen verbonden aan zijn status en hij zich niet de toegang zou kunnen verschaffen tot de gezondheidszorg, mogelijke integratieprogramma's, huisvesting en sociale voorzieningen.

De verwijzing naar het MSSarrest en rechtspraak van deze Raad over de situatie van Palestijnen is niet dienstig.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat de zaak een annulatieberoep betreft. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 januari 2017, voert verzoekende partij aan dat zij weliswaar erkend is als vluchteling in Italië, maar dat zij daar geen bescherming kan bekomen en de situatie vergelijkbaar is met de Palestijnen die onder de UNRWA vallen en ook niet beschikken over voldoende bescherming en elementaire levensbehoeften, zoals bijvoorbeeld een woning en toegang tot medische verzorging.

Betreffende verzoekende partij haar zeer algemeen betoog dat ofschoon zij weliswaar erkend is als vluchteling in Italië, zij er geen bescherming kan bekomen en de situatie vergelijkbaar is met de Palestijnen die onder de UNRWA vallen en ook niet beschikken over voldoende bescherming en elementaire levensbehoeften, zoals bijvoorbeeld een woning en toegang tot medische verzorging, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt vastgesteld: *“In de mate verzoeker voorhoudt dat Italië haar verplichtingen zoals opgetekend in de verdrag van Genève en de Kwalificatierichtlijn niet heeft nagekomen (zij verwijst naar de artikelen in verband met gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen), stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker, zoals ook op correcte wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkens zijn verklaringen in Italië het recht had om te werken en er ook effectief een aantal dagen heeft gewerkt, dat hij in Italië onder meer een verblijfskaart, een reisdocument, een identiteitskaart en een gezondheidskaart verkreeg, dat hij in Italië een ziekteverzekering kreeg en tevens toegang had tot gratis medische zorgen (gehoor 15 juli 2015, 5, 7, 12, 14). Dat verzoeker moest betalen voor zijn medicamenten bij de apotheek, houdt, in tegenstelling tot wat hij pretendeert, geen gebrek aan toegang tot passende gezondheidszorg in. Ook Italiaanse onderdanen dienen zelf hun medicamenten te bekostigen. De stelling van verzoeker dat hij nooit toegang heeft gekregen tot taallessen, geen begeleiding kreeg bij het vinden van een nieuwe woning en op straat werd gezet, wordt niet gestaafd. Verder wijst de Raad er op dat in het licht van het gegeven dat Italië, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, er vanuit kan worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Italië, dat de*

bescherming die de Italiaanse Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Verzoeker brengt voorts geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Italië geweigerd zou worden en toont evenmin aan in Italië persoonlijke problemen te hebben gekend. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter van socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij als erkend vluchteling in Italië geen beroep kan doen op de hem toegekende rechten en voordelen verbonden aan zijn status en hij zich niet de toegang zou kunnen verschaffen tot de gezondheidszorg, mogelijke integratieprogramma's, huisvesting en sociale voorzieningen. De verwijzing naar het MSSarrest en rechtspraak van deze Raad over de situatie van Palestijnen is niet dienstig."

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen aan die vermogen hieraan afbreuk te doen of er een ander licht op te werpen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Verzoekende partij heeft geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS